

Den 14 juli 1977 började Ruth Lilja skriva på sin levnadshistoria. Ruth bodde och växte upp på Kärrgården i Medelplana

År 1909

Många gånger har jag tänkt försöka skriva lite om det jag kommer ihåg från mitt snart 70-åriga liv. Det har blivit inne liksom att skriva sina memoarer men jag skriver för mig själv.

Jag har en almanacka för 1909 och jag ser att jag är född på en lördag den 17 juli 1909.

Jag föddes hemma i Kärrgården som alla barn på den tiden. Barnmorskan hette Judith Lexén

Aronsson, jag var visst en av de första bebisarna hon

tog emot.

Amalia och Vilhelm (Ville) Lilja var nog glada när de fick en liten flicka. Deras första flicka född 1902 dog 2 månader gammal. Min bror Per som jag beundrar så var född den 10 mars 1906, han var 3 år när jag föddes. Min mamma var sjuk i TBC, som härjade svårt på den tiden. Hon var så Gudfruktig och vi barn var bönebarn redan innan vi föddes. Oh, vad jag önskar att jag hade ett enda litet minne av henne, men det har jag ej. Hur hon såg ut, men jag ska möta henne en dag hemma hos Gud.

Pappa var född den 24 februari 1877, död den 26 mars 1962.

Mamma var född den 11 december 1872 och död den 12 januari 1912, knapp 40 år. Jag minns att pappa bar ett brett sorgband på armen efter den tidens sorgmode.

Så var då min pappa ensam med två små barn, han var bara 35 år då och han talade aldrig med oss om det svåra - det måste varit svårt. Per var då 6 år och jag var 2.5 år. Vi fick komma till morfar och mormor. Pappa fick han röka bostaden och bränna upp sängkläder och mammas gångkläder mm. Ingen i familjen har ju heller fått TBC därefter.

Den 1 maj 1912 kom mor Ingeborg till oss och tog hand både oss och hon hade lovat mamma det. Vi kallade henne för moster Bolla, det var nog en stor försakelse för henne att lämna sin fina plats och komma till ett fattigt hem.

Åren 1909 till 1913 minns jag inte mycket av. Jag minns att pappa bar ett brett svar sorgband om armen på sin söndagsrock när vi gick till söndagsskolan.

Så minns jag att jag var med när kapellet invigdes, eller om det var när grunden lades. Jag stod på en sten ute och pappa fick gå hem med mig, jag blev så kissnödig.

1914 har jag ett svagt minne av att kyrkklockorna ringde när kriget bröt ut, Marga och jag stod under körsbärsträdet hemma. Vi förstod att något allvarligt hade hänt, det var krig i Europa.

År 1914

Så var det krig och så blev det ransonering av varor. Marga som var min bästis och alltid livlig och glad hon sa: *"då ska jag be mamma att hon köper en socktopp åt mig"*. Det var nog en svår tid för alla mammor att få allt att räcka till.

Vår barndom var nog ganska lugn ändå. Per var ju så alltid så snäll, jag minns så väl att det kom en knalle och sålde ståltrådsleksaker. Jag ville så gärna ha en sak men mor ville inte att jag skulle köpa något. Då gick Per efter sina sparpengar och jag fick köpa en sak, det glömmet jag aldrig.

Vi bodde sex familjer i Kärrgården och alla hade barn. Vi hade alltid sällskap av varandra bara vi gick utom dörren, men det är Marga jag minns bäst av alla. Så bodde Oskar Johansson i den lilla stugan som hade ett stort rum med järnspis de hade nio barn, men alla var inte hemma på en gång. Jag var skolkamrat med Sten han var född 1909.

Till sensationerna hörde när vi hörde ibland ett flygplan brumma i luften. Då sprang vi ner gruvan där såg vi hur planet försvann över vår sjö Vänern.

Något som vi tyckte var roligt var när knallarna kom, jag minns en liten gubbe som vi kallade "Lundinejuden" för han bodde alltid hos Lundins och jude var han. Han bar sitt lager av korsstygnstyger mm i stort blått skyнке på ryggen. Jag tror pappa köpte tyg av honom till en kostym av honom. Så var det dalkullan som kom hon hade lite enklare varor och hon tyckte inte om ifall man inget köpte.

Hos Anna Albertsson kom det många olika vandrare och alla fick komma in och få kaffe eller koka själva. En gubbe kallade vi för "Salig-Mårsskén" varför vet jag ej. Så kom det en man med långt hår och skägg, jag minns det inte så bra men Marga och Nils Lundin har berättat det. Han böjde knä i snön sen kom han in till tant Anna och fick kaffe och så sa han några förmanande ord till de stora flickorna och så försvann han igen. Vem var denna "Vägarnas vandrare"? Alla tyckte att han liknade Jesus.

Något som jag minns från somrarna var när sotaren kom en gång om året, då behövdes det nog sotas när alla eldade i kakelugn och järnspis och inga elektriska plattor fanns. Det var massor med sot för mammorna att ta ut och städa efter, men vi barn tycket det var jätteroligt at se sotaren stod där högt uppe.

Så mycket leksaker hade vi väl inte, men jag fick alltid något fint till jul så nog hade jag både docksäng och docka. Ja, julen var både fin och rolig. Jag minns att vi gick utanför fönstret och såg hur fin vår gran var när ljusen var tända. Vår julpsalm var "Nu segrar alla trognas hopp" den sjöng alltid pappa varje jul.

Och sedan fram på januari gick vi ur hem och till hem och hade julgransplundring, då tog de bort trasmattorna och vi fick leka på det bara golvet, kortmattor fanns ej då och inte heller elektriskt ljus.

Under krigstiden hade vi karbidlampor när ingen fotogen fanns. Jag minns inte vilket år vi fick elljus men att det var en stor dag det minns jag (1923).

Inte fanns det vatten inne utan alla sex familjerna hämtade vatten ur vår djupa brunn med en lång krok drog de upp de stora hinkarna med vatten. En del hade kopparhinkar det var liksom lite finare. Så hände det ofta att hinken krokade ur och sjönk och då fick man gå efter pappa som lade sig och försökte fiska upp hinken.

På somrarna när det var ont om vatten fick man inte tvätta hemma, då tog man tvättkläderna i en säck och gick den långa vägen ner till sjön. Där hade vi en järngryta på tre ben att värma vatten i och stora tvättbaljor att tvätta i och sen sköljde vi i sjön. Det var roligt att vara där nere och tvätta men oj så arbetsamt, ej minst att bära kläderna upp för alla backar hem. Ibland blev det regn då fick pappa hjälpa oss att få hem de våta kläderna och ibland blev det åskväder när vi var där ner då gick vi upp till moster Maja-Stina i Sjöskogen medan ovädret gick över, hon var alltid så snäll. Men oftast var det sol då torkade det torrt och vad tvätten luktade och så ren den var, ingen maskintvätt går upp mot det. Så hade vi smörgåsar med oss och kokade kaffe i en trebent kaffepetter av koppar den blev alldeles sotig och bränd, men åh vad kaffet smakade bra.

Söndagsskolan

På söndagarna fick vi följa med vår pappa till söndagsskolan. Jag var nog var 3-4 år när jag fick följa med, det var ju min pappa som var lärare. Jag tror nästa alla barn från Kärrgården följde med det var kl. 2 varje söndag tom på jul och sommarlovet. Programmet var nog enkelt, vi sjöng de gamla sångerna "Skynda till Jesus", "Tryggare kan", "Jesus kär gå ej förbi mig och så "Gamla farmor skrynklig är och grå" m.fl. sånger. Så läste pappa texten och så skulle vi ha en minnesvers som vi fick läsa upp. De små barnen som inte kunde läsa hade ofta den lilla versen "Gud är kärlek" eller "Gud är god". Det hela varade nog en timma och så gick vi hem igen våra tre km. Det var nog 25 barn minst. Ibland följde pappa med oss upp genom Munkängarna och Mörkeklevs grotta. En gång var vi ca 10 st då var det några turister som såg oss. De sa, "*stackars man som har så många barn*", de tänkte väl att det var en pappa som var ute med sina egna barn.

När det inte var söndagskola gick pappa till Österplana missionshus på möte. Det var innan vi började ha möte på Hällekis. Ibland kom det en grupp från Hällekis vi möttes vid en skogsväg, gick vi före så satte vi upp ett märke av grankvistar så de skulle se att vi gått före.

Det var farbror Per Johan Pettersson som var ledare i Österplana då. Jag minns när Valdenström dog 1917 då fick vi ett meddelande från Österplana därom. Mor skrev det på en lapp och Per och jag fick gå till Sjöskogen och lämna den. Så fick missionsvännerna veta att deras ledare var död, det var före radions tidevarv, (en resa i läsarnas led hade fallit).

På söndagseftermiddagarna och kvällar gick vi ofta till morfar och mormor. De betydde nog väldigt mycket för oss och hjälpt oss. Sedan fick vi hjälpa dem när de inte orkade, morfar dog 1927. Moster Helena var sjuk förvärrt av reumatisk värk, hon var hemma hos morfar och mormor. Hon dog sedan 1931 på vårdhem i Mariestad. Mormor dog hemma hos oss. Att hjälpa dem blev min första praktik år 1931 i åldringsvården, den var nyttig men inte alltid så rolig.

Farfar och farmor hade vi inte så mycket kontakt med, de kom till det nya ålderdomshemmet i Hällekis 1913. Farmor dog redan 1914, farfar levde till 1923 och

var sen en liten hustomte på hemmet, han eldade i pannan m.m.

Pappa gick till hemmet varje lördag och rakade farfar och även en del andra farbröder. Ibland fick vi följa med, det var min första kontakt med ålderdomshem. De hade en snäll och rar föreståndarinna som de kallade fröken Elin Johansson, oh vad jag beundrade henne men inte anade jag då att jag skulle bo på ålderdomshem nära 40 år, från 1931-1969.

Men jag fantiserade mycket för mig själv när jag var barn och jag drömde om att jag skulle förestå ett stort hus och så tog jag pappas kravatter på huvudet och under hakan och så blev det en sköterskemössa.

Per och jag fick följa med till stan (Lidköping) ibland. Jag fick följa med morfar och bära lådan när han for till stan och köpte en liten gris. Den såldes på torget, den lilla grisen var nog rädd i den lilla lådan men sen fick både vi och grisen åka tåget hem till Hällekis anhalt. När vi kom hem till mormor blev den lilla grisen avsynad. Det sparades det inte på ljummen mjölk och en liten skvätt grädde och sedan växte grisen upp och blev stor och rund.

När vi fick följa med till stan fick vi gå in på 15-öres Bazaren på Järnvägsgatan och köpa oss en leksak, det var roligt.

År 1916 den 1 mars var en stor dag då började vi småskolan, den var i den lilla stenstugan vid väggkanten. Det är skolmuseum nu, jag har varit och tittat på grejorna där inne. Det var bara en flicka Dagmar Blom som visste när hon var född. Hon hade repeterat hemma och svarade med ljudlig stämma, "*den 26 september 1908*" Jag visste inte när jag var född och prästen talade om för mig att jag var född den 17 juli 1909, jag undrade hur han kunde veta det. Vår lärarinna hette Anna Ekman, det var en gudfruktig snäll kvinna. Hon lärde oss mycket, jag minns ännu hur hon berättar för oss om Abraham Trons Fader. Men vår snälla fröken Ekman var reumatiker så hon kunde inte leka med oss. Men läsa kunde hon och lära oss hålla ordning. Vi fick ställa oss i led och så fick alla snyta oss och dricka vatten och naturligtvis gå på dass under rasterna så lektionstimmarna skull vara ostörda.

År 1919

Den grundläggande kunskapen hade börjat, vi kunde läsa och skriva och nu började vi i storskolan som folkskolan kallades. På en skylt ovanför dörren stod Posseska Lancasterskolan. Det var den skola som fröken Posse börjat, det var nog före folkskolestadgan som infördes 1842.

Lancastermetoden betydde att de duktiga eleverna fick hjälpa de som kunde dåligt. Jag tror de kallades monitörer, men det var långt före min tid.

Jag hade fyra lärare i folkskolan, först var det vår älskade Gurli Norrby. Hon var nog söt och snäll och hade en fästman i Mariestad. När hon kom hem på måndagsmorgonen var vi nere vid tåget och mötte henne, sen tågade vi upp till skolan. Om lektionen blev något försenad vet jag inte, men glada barn och den snälla fröken gör nog sitt bästa. Jag träffade henne på ett föreståndarinnemöte, då var hon gammal med lika rar.

Så hade vi två vikarier fröken Karlsson och Sven Kraft.

De två sista åren i folkskolan hade vi fröken Hildegard Herthelius, många klandrade henne. Men hon gjorde nog allt hon kunde för att lära oss lite allmänkunskap. Hon

var både politiskt och allmänt intresserad, hon gick på kommunalstämma och ville ha lite att säga till om i den tidens manssamhälle där kommunens angelägenheter sköttes på Råbäcks gårdskontor.

Fortsättningsskola

Den 16 juni 1922 slutade jag folkskolan efter 6 års undervisning. Jag gick 2 år i fortsättningsskola och fick läsa lite kommunalkunskap som jag hade nytta av då jag till kursen i Stockholm 1936. Fortsättningsskolan var ej obligatorisk då, men jag ville gå. Mitt betyg därifrån är utskrivet 1924.

Konfirmation

1922 på hösten började vi läsa för prästen kyrkoherde David Sandén. Vi hade inga cyklar utan fick gå den långa vägen till Medelplana, det var bara pojkarna som hade cyklar. Ibland fick vi åka på stängen, men mig ville ingen gärna dra på, då jag var för tung och klumpig. För mig var läsningen en allvarlig tid. Pingsten 1923 konfirmerades vi i Medelplana kyrka och jag tror att jag aldrig begått nattvarden så värdigt som då, jag tänkte så mycket på innebörden i nattvarden.

År 1924

Var ett betydelsefullt år i mitt unga liv. Det var väckelse i Guds församling. Det var lätt att samla människor att höra Guds ord. Vi var några flickor som hade en liten syförening. Så hade Malkom Blom och min pappa börjat samla oss och lära oss att spela gitarr. Jag minns att på en sångövning skrev vi en liten brevlapp och bad att vi skulle ha bönestund.

I januari 1924 hade Baptistförsamlingen en ung elev från Örebros Missionsförsamling skola, Einar Johansson. Han hade möte och mycket folk samlades och vi som var unga gick på mötena. Jag minns att jag kände syndbördan så tung och på ett möte hemma i Kärrgården hos Albertsson fick jag nåd att säga ja till Kristus och jag kan ännu den glädje jag då kände.

Alla trodde väl att jag var läsare, men nu hade jag öppet bekänt att jag ville tillhöra Guds husfolk. Oh, vad jag var glad, jag tillhörde Gud det var den 24 januari 1924.

Redan 1921 hade vi börjat med möte på Hällekis. Det var predikanter från Västergötlands Missionsförening som kom resande Karl Gustavsson och Mälke var de första.

De flesta som böjt sig för Gud under Baptisternas möte gick nog med i Baptistförsamlingen och några gick väl tillbaka till världen. När sedan Pingstförsamlingen bildades fick väl Betel släppa till många medlemmar.

Per och jag gick i alla fall in i Missionsförsamlingen tillsammans med några fler ungdomar. Detta skedde i Österplana missionshus, jag tror det var år 1928. Vår lokal på Hällekis egendom kallades Saltbingen, därför att det hade varit affär där och var det upplag för salt mm. Det var väl et öknamn men det var ett bra namn där evangeliet förkunnades.

Åren 1924 - 1931 var jag kvar hemma i Kärrgården därför att morfar och mormor

behövde hjälp. Moster Helena bodde hos dem och var förvärrat av reumatisk, så mitt arbete var att gå till dem varje dag. Det var väl inte alltid så roligt men nyttigt för min kommande gärning

Mina kamrater flyttade ut och en del hade fästman och jag gick där ensam redan då. Men jag fick vara med på möte så mycket jag ville.

Det var en brytningstid i Andes värld, Pingstväckelsen gick fram med kraft och alla förstod inte vad Gud ville med sitt folk.

1927 tog jag dopet, det var i Källby. Aron Andersson från Malmö som var evangelist i VMF då och han predikade både vattendop och andedop.

År 1927 dog också min morfar ganska hastigt, han var sjuk en vecka. Han blev 78 år gammal. Sedan blev ju mormor och moster ännu mera i behov av hjälp så vi fick gå till dem nästan varje dag, det fanns inga hemsamariter då år 1928.

Men det var på modet att flickor skulle lära sig att sy och jag fick gå en tremånaderskurs hos en skicklig hemsömmerska fröken Louisa Karlsson i Lidköping. Det var första gången jag bodde utanför hemmet hägn. Jag var inackorderad och så cyklade vi hem varje lördag och tillbaka på måndag morgon. Där var en flicka till, Märta Lundström hette hon: Jag hade nog inte så stora anlag för sömnad, men jag fick lära mig mycket som jag hade nytta av, jag har sytt många enkla blusar åt mina gamlingar.

Ett moment i sömnaden var att göra fina macheter och jag minns hur jag knåpade tills en av fröknarna kom och hjälpte mig. Det var nog tur att jag fick ett annat levebröd än sömmerskans för det dög jag inte till. Jag sydde ändå lite då och då, har till och med sytt pojkbyxor med fickor åt Rolf Blom, den enda favören var nog att jag var billig.

Jag fick en gång bevis för att Gud hör bön, jag råkade klippa fel på en liten flickklänning, mor var till stan och skulle köpa en ny bit och jag var hemma och bad. Hon gick i flera affärer men plötsligt fick hon tag just i det tyget och jag fick ett nytt bevis att Gud bryr sig om småsaker.

Ja, så gick mina ungdomsår, mina kamrater flyttade ut och en del hade fästman. Jag var nog ganska ensam redan då. Fast vi var många troende ungdomar och många möten var jag med på och sjöng. Det var nog möten varje söndag och även i veckorna. Vi gick ganska mycket till Strömsborg där var livlig verksamhet, jag behövde inte vara hos mormor och moster på nätterna men någon natt fick jag stanna över natten. Jag minns hur mormor satt vid spisen och eldade och moster satt i sin bädd med svår värk och jag låg på golvet och bara ville som sova som en 18-åring kan sova. Ibland grät jag om kvällarna när jag gick hem, en gång kände jag mig så ensam och såg ingen människa. Jag trodde Jesus hade hämtat sin brud och jag var kvar. Jag har alltid varit rädd att ej vara redo för Jesus möte *"Och min bön är dyre Jesus håll mig redo till ditt möte varje stund"*.

Åren från 1927 - 1931 var nog en bra förpraktik för mitt kommande arbete, jag gick nog varje dag till mormor och moster Helena. Så kom moster Helena in på vårdhemmet i Mariestad och mormor flyttade hem till oss i Kärrgården. Moster

Helena dog 1930 (52 år gammal) och mormor 1931, hon var hemma hos oss och blev 88 år gammal.

Så plötsligt var den perioden slut och jag var nog ganska trött på åldringsvård då. Men när jag skulle söka arbete blev det ändå Råbäcks ålderdomshem jag började där 15 juni 1931. Det var något alldeles nytt och främmande och inte visste jag då att det skulle bli min livsuppgift.

När jag var där såg jag en stor konserveringsapparat av koppar och tänkte jag den kokar de nog gröt i, men fullt så mycket gick det ej åt.

Syster Maja var föreståndarinna, oh vad jag såg upp till henne, hon var en var kristen och en god föreståndarinna. Hon sa att *"Ruth får 40 kronor i månaden i lön, det kan väl inte jag få, jag kan ju ingenting"* var mitt svar.

Så när vi gick husesyn sa syster: *"När det blir jul ska vi ta fram de här sakerna, då ska Ruth tro att det blir roligt"*. Då tänkte jag i mitt stilla sinne, tror du verkligen att jag ska vara här till jul, sedan blev det nära 37 lyckliga jular på ålderdomshem.

Så kom jag då in i arbetet, dagarna var arbetsamma - men oh vad jag trivdes, jag var nog ingen duktig hjälpreda men jag var pålitlig och gjorde mitt bästa.

Det var 13-14 gamlingar de flesta bodde i dubbelrum, någon i enkelrum. En farbror som var orolig bodde uti bagarstugan och en morgon när syster kom ut hade han somnat in för alltid.

Jag hade varit med om mormors dödsfall hemma, men nu var det lite annorlunda - nu skulle jag ta ansvar.

Vi hade en gammal farbror som var så åderförkalkad och dålig och så blev han liggande sjuk länge. En kväll förstod syster Maja att han inte hade långt kvar. Hon beredde sig på att vaka trots att hon arbetat hela dagen. Hon fråga mig om jag också ville vaka och fram på natten fick den gamle somna in. Jag fick vara med om att se hur hon varligt och värdigt ordnade efter dödsfallet. Hon ville att jag skulle lära mig allt och hon lärde mig arbetet och de gamla.

Nu har jag visst börjat tala om dödsfall, men det var inte så ofta på ett så litet hem. Många av de gamla var ju pigga och krya och hjälpte till med arbetet, det var den tidens terapi och jag tror att de tyckte det var roligt.

Johanna, en stor och stadig fru hon diskade, jag minns med vilken kraft hon diskade det stora träträget efter var bakning.

Inga hon skurade de svarta bordsknivarna vi hade inte rostfritt då, varje onsdag och lördag skulle knivarna skuras. Hon hade en särskilt plats i köket, oavsett hur mycket disk vi hade fick vi göra åt oss så Inga fick plats.

Så hände det något varje dag och jularna var ju roliga - oh, vad vi dekorerade och gjorde fin överallt, vi sydde julklappar och hade roligt.

Så hände det något, syster fick plötsligt en fästman, det var handlare Apelqvist på Råbäck. Syster Maja var då 37 år och han var 67 år - men det gjorde väl inget. Den 6 november 1932 ordnade vi med bröllop på hemmet och så flyttade syster. Vi fick en ny föreståndarinna som hette Margit, hon var ung och en helt annan typ. Hon kunde

jobba som få och hon fordrade mycket av mig, men oh vad hon lärde mig mycket. En gång frågade hon mig om hon skulle lära mig att dansa, men det blev det inget av. Men jag började lära mig spela orgel, kunde lite noter, jag blev kvar på hemmet till 1933.

Men det var aktuellt att jag skulle fortsätta och jag slutade i augusti 1933. Jag sökte mig en elevplats vid sjukstugan i Enköping, jag var hemma under sommaren 1933 och arbetade lite. Jag var ute och hjälpte en sjuk och var även med om ett dödsfall i ett privat hem.

Den 1 december 1933 började jag som elev på Enköpings sjukstuga. Det var min första långa tågresor. Jag var så spänd på resan så när jag löste biljett på Hällekis så jag att jag skulle ha biljett till Linköpings sjukstuga.

Den gamle stinsen log väl lite och så sa han, *"då kan du resa över Stockholm eller Örebro"*. *"Då reser jag över Örebro så jag för jag vågar inte byta tåg i Stockholm"*. Så reste jag då över Örebro-Frövi och kom fram till den lilla staden där järnvägsstationen låg många kilometer från staden på den tiden. Enköping - Pepparrottsstaden.

Det var doktor Vesterlunds stad och sjukstugans var väl från hans tid. Det kallas visst lasarett nu, det var litet då, jag tror 60 patienter. Doktor Salvén var chef men det var nog syster Märta husmor som bestämde. Det var en läkare och tre utbildade Rödakorssystrar, syster Märta, Edith och Lilly samt biträden och elever.

Svenska fattigvårdsförbundet hade nog alltid en ettårselev eller två och nu var det lilla Ruth so skulle börja. De försökte lära oss både sjukvård och lite vanlig allmänbildning. Den nyaste eleven fick sitta närmast husmor vid måltiderna för att vi skulle lära oss fin bordsskick, vi fick även delta i allt arbete på avdelningen dock inte grovstädning. Det var väl billig arbetskraft, vi fick också vara med på operations- och klinikmottagningen. De kunde inte ta så stora operationer när det bara fanns en kirurg, men vi var ju med i alla fall och vi fick lära oss hur viktigt det att allt skulle vara sterilt. Jag var nog inte så duktig där heller och min starkaste sida var Plikttroheten. När vi vakade fick vi gå in på rummet och väcka syster om det hände något på avdelningen. Jag var på Enköpings Sjukstuga ett helt år och var inte hemma någon gång,

Ettårseleven hade ingen lön och ingen semester.

Jag fyllde 25 år i juli och då fick jag ett par dagars ledighet och Per var uppe och hälsade på mig så vi var till Uppsala en dag och Strängnäs en dag. Sen reste Per hem och då passade han på och reste över Stockholm hem så fick han se huvudstaden några timmar, det var nog hans första Stockholmsbesök.

Det var nog ett år som var värdefullt för mig, jag fick ju många kamrater och fick väl också lära mig mycket. Jag begärde inträde i Missionsförsamlingen och var väl med så mycket jag kunde. Jag minns offerfesten annandag jul för Yttre Missionen jag hade ingen sparbössa men jag hade en tvåkrona och den gav jag, vi hade ju ingen lön. Men Gud såg nog med välbehag på gåvan.

De 1 december 1934 reste jag hem och var hemma över jul till den 1 februari 1935. Per och Karin hade bröllop i januari 1935. Den 1 februari 1935 började jag som elevbiträde på Mölnlycke ålderdomshem. Då fick jag också lön, jag tror hela 50 kr i månaden. Det var ett större ålderdomshem, vi hade nog 25 gamla.

Kokerska, föreståndarinna och jag var på avdelningen, vi var nog två biträde ibland.

Föreståndarinnan hette Dagmar Hansson, jag hade stor respekt för henne och jag gjorde nog mitt allra bästa för att vara till lags. Jag var ju elev och jag vill ju så gärna komma in på kursen och få ett bra betyg. Det var ju en spartansk kyrklig bygd och de gamla var nog rädda för allt vad frikyrkofolk hette.

Vi hade mycket arbete, bråttom jämt men jag hade för första gången en ledig eftermiddag varje vecka.

Något nytt för mig var att det bjöds på vin vid en begravning och på födelsedagar mm, syster skålade med de gamla på sin födelsedag. Så gick sommaren 1935, en händelse som upprörde alla var drottning Astrid i Belgiens död genom olyckshändelse.

I september var elevtidens slut, jag hade väl lärt en del både positivt och negativt.

Jag gick igenom en kris och jag frågade mig om det var Guds väg att jag skulle bli föreståndarinna eller om han hade en annan väg, eller om jag hade en annan uppgift.

Jag hade lämnat min ansökan och jag fick svar att jag var antagen till kursen 1936, det var nog 80 sökande och 31 kom in, detta var Guds svar på frågan.

Jag var ledig några veckor i september och den 1 oktober 1935 började jag som elev på St:a Maria sjukhus i Helsingborg för att i 3 månader följa arbetet på ett stort mentalsjukhus. Det ingick i kursen att man skulle gå 3 månader på mentalsjukhus, vi fick hjälpa till på olika avdelningar och även vara med på föreläsningar. Jag fick också gå på vävsalen och lära mig lite vävning det var väl den tidens terapi. Jag minns att jag blev gripen av hur vänlig all personal var mot patienterna och ändå tror jag att jag aldrig sett så mycket lidande som jag såg bland alla deprimerade människor.

På St:a Maria sjukhus

Där träffade jag också min första kurskamrat Sonja Johansson som också var elev. Vi var sedan rumskamrater i Stockholm. Det var en vacker höst 1935 och jag minns att vi var ute vid Sofiero och såg slottet och trädgården. Men vi var inte över sundet, vi hade alltid ont om pengar när vi inte hade någon lön. Ja, utbildningstiden var både omväxlande och lärorik, det var meningen att vi skulle stanna på St:a Maria sjukhus till första januari men vi fick sluta före julen så vi fick resa hem och fira jul 1935. Detta var sista julen jag firade jul i mitt föräldrahem på många år. Redan nästa år var jag ju ansvarig för julen på ålderdomshem. Jag var hemma över julen och nyår 1935-1936.

Det var oro i världen även då, det var nog det året en svensk Rödakorsman blev skjuten i Abbesinien.

Den 8 januari 1936

Började den teoretiska kursen i Stockholm, jag reste upp den 7:e med stora förväntningar jag hade ju bara varit i Stockholm några timmar tidigare och jag var nog lite spänd när jag reste upp. Så blev vi installerade på Frälsningsarmens Pensionat på Vegagatan, där bodde nästan halva kursen och det var billigt, bra och tryggt hos

de kära slumsystrarna.

Dagen efter samlades vi till upprop och så skulle vi då börja läsa, vi tittade väl på varandra. Vi var 31 st som blivit antagna blad 80 sökande och allihop trodde vi väl att vi skulle duga att förestå ett ålderdomshem. Det flesta var väl i 30 årsåldern och jag var 27, någon var bara 25 år.

Svenska Fattigvårdsförbundet hade sina lokaler på Regeringsgatan och dit lärde vi oss vägen och traskade snällt iväg varje morgon som snälla skolflickor.

Vår kursledarinna hette Signe Rosenberg, en fin människa som gjort mycket för svenska socialvården i början av 1900-talet. Hon reste runt i Sverige och påpekade oegentligheter som fanns på de ålderdomshem som fanns redan då och kallades fattiggårdar. Särskilt var det ju de utvecklingsstörda som hade det svårt, ofta gömdes de för allmänheten och många föräldrar som hade ett sådant barn skämdes för dem.

Svenska Fattigvårdsförbundet bildades 1906, jag tror Ebba Pauli var dess 1:e ordförande. Till dess uppgifter hörde också utbildning av föreståndarinnor. Kursen var ju mest teori och det väl inte så lätt för oss som bara hade folkskola att börja läsa. De flesta av eleverna hade nog gått på folkhögskola och flera hade realen, men jag kunde bara det jag lärt mig i Posseska skolan i Hällekis. Jag fick i alla fall ett fint betyg och Fredrika Bremersförbundets stipendium för Skaraborgs län, fast vi var fem skaraborgare som sökte.

Vi pluggade i alla fall fattigvårdslagstiftningen

Anstaltsvård	75 tim	Hälso- och sjukvård	60 tim
Fattigvårdslagsstiftn.	75 tim	Tuberkulos vård	6 tim
Barnavård	26 tim	Svenska språket	32 tim
Pension- och socialförsäkring	15 tim	Bokföring och räkning	47 tim
Samhällslära	26 tim	Spädbarnsvård	8 tim
Hushållslära	52 tim	Trädgårdslära	14 tim

Därutöver många, många förmaningens ord hur vi skulle uppföra oss. Betyget blev i alla fall tre lilla a och ett stort A i nit och intresse.

Vi hade nog ganska mycket läxor men ändå hade vi ju rätt gott om fritid, jag tror vi var lediga varje lördag och söndag. Vi var många troende flickor, vi var visst åtta missionsförbundare och vi var trogna mötesbesökare i Stockholmskyrkorna. Första söndagen var vi i Filadelfiakyrkan och det jag minns var att Svea som var från Uppsalatrakten kom och fråga om jag ville följa med och åka ringlinjen runt Stockholm när mötet var slut. Jag som kände mig så liten och ensam blev jätteglad, sedan dess blev Svea och jag så goda vänner. Vi har varit ute och träffats många gånger och vi håller ihop ännu.

När vi läst i två månader till den 10 mars skickade de ut oss på ålderdomshem, detta kallades mellanpraktik och varade i 6 veckor. Jag fick resa till Rimforså ålderdomshem i Östergötland. Det var mycket snö den vintern och ibland var de ej vägat (snöfri väg) från samhället och upp till ålderdomshemmet fast det var i mars

månad -

Det var ett gammalt fint hem efter den tidens sed. Vi råkade ut för influensa epidemi, då både patienter och personal blev sjuka, men jag blev inte sjuk och var nog välkommen som extra arbetskraft. Det jag minns bäst är när jag skulle baka i den stora bakugnen. Kokerskan var sjuk men hon kom ändå ner i bagarstugan och skulle se till hur den där eleven klarade sig och glad blev jag för det då inte jag klarade av det stora baket. Jag minns än hur tacksam jag var för den hjälpen.

I 6 veckor var vi ute på mellanpraktik och sen skulle vi tillbaka till Stockholm för att hårdträna några veckor innan de skulle skicka ut oss i Sverige. Bland annat fick vi gå på skolkök och skulle visa om vi kunde laga mat och sätta ihop matsedlar. Jag fick kritik för att jag bara tog ett ägg i vällingen och för att jag rörde sönder makaronerna och då hade vi ändå haft 52 timmar hushållslära. Men jag har alltid haft duktiga kokerskor, så inte tror jag någon av mina skyddslingar har behövt sakna nödiga kalorier i kosten och ingen har dött av undernäring.

Den 23 maj tror jag, att vi hade avslutning det firades med middag på Nyloftet på Skansen, men vi fick ej vår högtidsdräkt då utan vi fick köpa oss en klänning till det kalaset. Då var hela styrelsen med och det var högtid. Sen skulle vi ut och vikariera på två olika hem, jag blev skickad till Jonsbergs ålderdomshem, de hade begärt hjälp ty föreståndarinnan hade blivit sjuk och skulle inte komma tillbaka. Fröken Rosenberg tyckte att jag hade så lång praktik så hon trodde det skulle gå bra (praktiken blev 10 år) på Jonsbergs ålderdomshem.

Jag fick i alla fall några veckor ledigt och den 15 juni reste jag till Jonsberg i Östergötland för att börja mitt arbete. Jag talade med en långtradarchaufför, han sade att Norrköping är ingen lätt stad att hitta rätt uti.

Jag kom till Norrköping ganska tidigt och sökte upp östra stationen därifrån gick tåget ut mot Vikbolandsö och det var dit jag skulle.

Jag fick vänta många timmar och frampå eftermiddagen gick ett tåg ut, jag tror att det tog två timmar de fyra milen ut till Jonsberg och det var mycket gods som skulle med och tåget och det stannade vid varje station.

Fram kom vi och styrelsen var samlad och tog emot den där nya sköterskan, 27 år var hon och jag hörde sedan att ordföranden sa; *"Ja, se högfärdig var hon då inte, i alla fall"*.

Ordförande i Fattigvårdsstyrelsen var mjölnare och bodde granne med hemmet och där blev jag redan från början mottagen som barn i huset. Oh, vilka goda vänner jag fick där och ha ännu. De gamla är borta nu men deras barn bor kvarn.

Ja, så var jag då föreståndarinna och skulle börja praktisera vad jag lärt. Jag fick ett rar brev från fröken Rosenberg där hon önskade mig välkommen i arbetet.

Hemmet låg vid kyrkan och så var det en liten affär. Till järnvägsstationen hade vi tre kilometer men jag orkade cykla då. Till Norrköping hade vi fyra mil och även till Söderköping omkring fyra mil, där hade vi lasarettet så dit hade vi ärenden ibland.

Det var omkring 15 - 16 gamla som skulle skötas om, jag hade ett biträde till hjälp och så hade vi extra hjälp till tvätt, någon gång till städning. De gamla fick hjälpa till så diska behövde vi inte göra och så hade vi en stor vedspis i köket som slukar

massor av ved, men det bar Lisa in.

Två grisar hade vi varje år och dem skötte Gustavsson med stor omsorg, men han ville också ha mycket beröm för sitt arbete och det var han värd. Han hade varit ladugårdskarl på Broxvik som låg i Jonsberg socken. Han var med på den tid då Broxviksdramat utspelades, men därom var han mycket förtegen, det var liksom en aktning för herrskapet och inte lämpligt att berätta om fastän det låg långt bort i tiden.

Åh, vad många fina gamlingar jag hade på 10 år, en del var riktiga original. Augusta på Talltorp var från Gustav Adolfs församling i Västergötland, det var hon stolt över. Talltorp ligger i Habo trakten i Skaraborgs län. Augusta blev änka tidigt och hade ensam försörjt sina två söner. Nisses Anna var från Värnamo och hade sin trevliga småländska dialekt kvar, en rolig och trevlig gumma. Matilda Vesterholm var redan på ålderdomshemmet 1913, då pensionen infördes så hon hade ingen folkpension pga. att hon redan då åtnjutit fattigvård. Matilda ville gärna prata politik och höll styvt på kejsaren Vilhelm och tyskarna. Jag försökte förklara att det var ny regim i Tyskland och att Hitler inte alltid var så snäll - "*Om han hade så ont som jag har i foten så blev han nog snäll*" sa hon.

Den gamla fjärdingsmannen Svensson var en fin gubbe, han blev över 90 pr. Han hade fått å många mil för att indriva skatterna av Jonsbergsborna.

Målar Nisse hade varit i Stockholm i sin ungdom och tjänat mycket pengar, vilka snart försvann. Han hade nog också varit med i Frälsningsarmen, jag minns hur han varje kväll böjde sina knän vid sängen och bad till Gud.

Lisa hade gått igenom en kris i sin ungdom som skadade hennes nerver. Hon skulle nog haft annan terapeutisk vård än den vi kunde ge. Hon var så vacker vid 50 årsåldern och vid sin ungdom var hon en skönhet. När jag skulle flytta blev hon så ledsen så hon blev arg på mig för att jag flyttade, hon var så rädd för allt nytt.

Så kom kriget och med den flyktingar från Estland, vi tog emot Maria från Estland hon hade förlorat sin son under ockupationen. Maria gick ofta till fönstret när hon såg några ungdomar ute på vägen, hon sa; "*han var så lik min pojken*" men hon fick nog aldrig träffa honom.

Ja, inte kan jag räkna upp dem alla de kära vännerna.

Så kom kriget 1939 och med det ransonering m.m. Vi bodde ju så nära kusten så vi var ganska bevakade. De tog vårt missionshus i Arkösund till förläggning. Vi hade hemvärnsmän runt omkring oss och de hade nog inte så mycket resurser om något hänt. 1941 - 1942 var ju också enormt kalla vintrar Jag hade många sjuka och fick gå uppe om nätterna och gå ner och lägga björkved i pannan, vi behövde inte spara på veden.

Jag tillhörde Arkösunds missionsförsamling det var en mil till Arkösunds missionshus, men ibland hade vi möte i ett hem i Jonsberg. 1939 kom Greta och Alvar Hedemo till oss som nygift pastorspar, de blev mina goda vänner och vi har hållit ihop alla år, nu är de hemma hos Gud. Greta dog 1968 och Alvar 1979.

Ja, så gick åren jag var ung och stark, orkade arbeta och hade stor glädje i arbetet. Många vänner både inom och utom hemmet hade jag.

Jag reste hem två gånger om året, en gång på vintern och en gång på semestern.

Far och mor var en gång båda och hälsade på mig och så var far ensam en gång. Per och Karin var också en gång hos oss. Jag förstod att far och mor ville att jag skulle komma närmare hem så jag sökte mig till Hällekis ålderdomshem år 1944, men jag fick inte den platsen då och senare skulle jag förstå varför, Gud hade andra planer för mig.

1945 på sommaren var jag som vanligt hemma på semester och jag var med på ett bönemöte och då minns jag att Vivi bad ; *"Gode Gud om det är din vilja så låt Ruth komma till Råbäck "* och jag minns vad jag tänkte, *"Det vill nog inte Gud"*. Jag blev först erbjuden plats men tackade nej, men efteråt blev jag så orolig och jag minns hur jag kämpade och bad om visshet och bara jag hade lugnat mig kom vissheten. Allt ordnade sig och jag skulle bryta upp och lämna mitt älskade Jonsberg.

Den 15 januari 1946 kom jag till Råbäcks ålderdomshem som föreståndarinna. Jag kände ju till hemmet jag hade ju varit biträde där i två år. Men ändå var det en påfrestning att komma dit och lämna allt som jag lärt mig älska i Jonsberg. Jag förstod nog inte förrän avskedet kom, hur många vänner jag hade i Östergötland.

Det var heller inte lätt att komma efter syster Vivi som hade tagit alla med sitt hjärtliga sätt. Både de gamla och personalen som bestod av två flickor Inga och Inga, en i köket och en på avdelningen. Men det fick väl gå och så småningom förstod väl alla att jag ville dem väl, fast jag inte hade samma sätt som min företrädare. Det var 15-16 gamla och en del kom väl ihåg Liljas tös från det att hon var barn, Annelie Norén brukade säga *"Annelis och Villes tös hon är ju bara två år"* så hon kunde inte tänka sig att jag blivit stor. Harald och jag blev goda vänner från första stund. Så goda vänner att han talade om för mig när jag gjorde fel, det är verklig vänskap.

Ja, på de 14 åren mellan 1946-1960 var de många gamla Kinnekullebor som fick vara en tid på det gamla Råbäckshemmet. Bland dem jag minns var "Kocka-Karl", den gamle hedersmannen. Han brukade sitt torp och var så nöjd med sin lott. *"Jag har trivs var jag har varit "* sa han och han hade nog bara varit på sitt torp hela livet. Sitt andliga hem hade han i kyrkan, men hans barn blev med de första baptisterna på Kullen. Han läste psalmen 372 vers 7 och andra psalmer ofta och allhelgonadagen när klockorna ringde gick den gamle hem, 95 år
Så var det Tilda Almqvist, Anna i Nygården, Emma från Hisingsgården, Tilda i Burtorp, Maria Höglund från Västerplana. Tyske´s töser från Västerplana Eva och Ida, *"se det är jag som varit gift"*, sa Eva till skillnad från Ida som bara var fröken. De hade bott tillsammans och var så beroende av varandra, Ida blev 97 år.
Så var det Klas Fast, Karl Göransson, Gusten Persson, Amandus, Gustav i Ängatorp och många, många fler hedersmän och kvinnor.

Råbäcks ålderdomshem var ju byggt av familjen Klingspor och Nyström, det var kommunen som stod för verksamheten. Vi hade ofta besök av familjen Klingspor och gäster som de hade. En gång var prinsessan av Veid hos oss, baron Stig presenterade henne och Amandus enda kommentar var: *"Ja, det var ju ena granner tös"*. Han var inte imponerad av titlar.

Roligast tyckte jag att det var när grevinnan Brita kom ensam, då berättade hon om sin värld och jag lite om mig själv och vi blev goda vänner, är så ännu. Hon är 92 år

nu.

Kommunens angelägenheter sköttes ju från Råbäcks gårdskontor och förvaltades av Karlström, han tyckte nog att han hade mycket att säga till om, men jag hade för det mesta stöd av kamrer Svensson, en riktig gentleman som visste hur det skulle vara.

Vi var nog ganska isolerade ty hemmet låg ju så ensamt och de svåra vintrarna på 1950-talet var vi nästan insnöade. Vi hade många fester på hemmet, de jämna födelsedagarna skulle ju firas, jag firade både min 40-årsdag och min 50-årsdag där. På 40-årsdagen fick jag främmande från Östergötland och 50-årsdagen hade vi mottagning och sen var kalaset hos Gillströms och då var nästa alla av mina gamlingar med och många andra vänner också. Vi firade också Haralds både 40-årsdag och 50-årsdag på hemmet och så förstås 80- och 85-årsdagar i mängd och några 90-årsdagar och någon 95-årsdag. Däremot har jag aldrig firat någons 100-årsdag, trots att jag bott nästan 40 år på ålderdomshem.

Jag tyckt nog första året att det var lite underligt, då vi inte hade någon pastor i församlingen. Men jag var med på mötena i Saltbingen så mycket jag kunde, sen så kom pastor Gårdstam till oss på kretsen år 1947. Odh var en god predikare, själavårdare, men han stannade bara tre år hos oss innan de flyttade till Skåne.

Ja, så blev jag väl mer och mer hemma i min egen hembygd och jag kan nog säga att det var 14 lyckliga arbetsår på det lilla hemmet vid bergets fot. Det är nog inte många som sett hur vackert Kinnekulle klevarna är ovanför Råbäcks ålderdomshem, att gå upp dit när konvaljerna blommade var en upplevelse.

De små hemmen hade många förmåner framför de stora vi var nästa som en stor familj och personalfrågan var ej heller något problem. Vi var tre stycken, två biträden och så basen själv så hade vi extra hjälp till tvätt och städning. Jag måste väl nämna Signe Sjöström och Cornelia som arbetade så osjälviskt åt oss för en ringa penning. Våra grannar Valter och Linnea gjorde oss många tjänster också, Linnéa var också anställd som extra. Jag borde väl nämna alla mina medhjälpare i ett särskilt kapitel. Duktiga flickor många av den håller jag kontakten med ännu. Jag bytte inte personal så ofta och var det en karl med så hände det att han rövade bort mina duktiga töser.

I slutet på 1950-talet blev det mer och mer tal om att de små hemmen skulle bort och ersättas med stora. Detta var ju också en följd av den nya kommunindelningen 1952 som av Kinnekulle kommun och senare 1966 blev det ju Götene kommun.

December 1960 var vi färdiga att lämna vårt älskade lilla Råbäckshem och flytta till Kinnesäter det stora nya hemmet på Gössäter. Vi flyttade i snöglopp och oväder, men ingen blev sjuk och vi var väl alla så nyfikna på det nya så det gick bara. Men åh, vad jag arbetade, jag tror att jag arbetade 16 timmar ibland. När Kinnesäter byggdes var det 35 vårdplatser, vilket senare blev 54, men 35 var ju mycket för mig som aldrig arbetat på ett så stort hem.

Det är som jag ej har så många minnen från Kinnesäter som från tidigare hem, kanske ligger det för nära i tiden. Men visst hade det stora hemmet många förmåner bland annat att jag hade vakande nattvakt och det var väl inte så ofta som de väckte mig, men det hände och ibland fick jag åka in till lasarettet även på nätterna.

Jag hade ju också större personal och ordnad ledighet. De gamla kom från Årnäs, Hällekis och Råbäcks ålderdomshem och jag tror de trivdes bra. Det är inte värt att börja räkna upp några, även om det är några som man kommer ihåg på ett särskilt sätt.

Jag ska berätta om några besök vi hade. Vi hade ju terapi och försäljning av arbete som de gamla hade gjort. Ett år tog vi pengarna och både pensionärer och personal fick bjuda in två eller tre och så gjorde vi ett stort kafferep. Till talare hade vi kallat Västgöta-Bengtsson och han kan ju fånga alla med sin humor det var roligt.

En gång hade vi besök av Margareta Kjellberg med gitarren och visorna.

Så hade vi besök en gång av biskop Sven Danell, enkel och rar som vanligt, det tyckte vi alla var roligt.

Så hade vi alltid många gudstjänster av olika förkunnare och sångare. Julfesterna var ju roliga, vi hade ingen stor samlingsal då utan var samlade i mittgången mellan avdelningarna, men det gick bra det också.

Jag passade nog bättre som föreståndare på de små hemmen, men det gick ju 9 år på det stora hemmet också.

Det hände en hel del på 1960-talet också. Pappa fick sluta den 26 mars 1962, 85 år gammal och 1969 fick Per hembud, min käre storbror 63 år gammal. Karin (Pers fru) och hennes barn blev ensamma. Per och Karin hade hållit ihop på ett fint sätt. Jag åkte hem så mycket jag kunde både när pappa var sjuk och sen när mor blev ensam försökte jag åka hem så mycket jag kunde för mitt arbete.

1963 var jag på en kurs i Stockholm för föreståndarinnor, det var ju så mycket nytt som skulle läras in.

1966 var jag med på ett kristet möte för socialarbetare i Sigtuna, det var roligt och var det var i maj.

Samma år 1966 firade vi föreståndarinnor vårt 30-årsjubileum på Skansen i Stockholm. Det var roligt och jag träffade dem alla, vi hade blivit både äldre och visare än 1936 då de skickade ut oss i Sveriges land. Många av kamraterna var ju gifta nu och några var änkor. Vi var även en hel del som var ensamma och höll på att jobba då. Jag var frisk och stark och var knappast sjukskriven någon längre tid på dessa 33 år, det var stor nåd.

1967 slutande vi med mötena i vår lilla lokal på Hällekis (Saltbingen), där hade vi upplevt så mycken andlig välsignelse, vi hade också Österplana och jag kände mig ju hemma där också. 1979 var vi färdiga för en ny sammanslagning, så nu heter vi Kinnekulle Missionsförsamling och berör Österplana, Forshem och Fullösa församlingar.

Ja, så gick de där 9 åren, de sista av min arbetstid alldeles för fort och snart var det tid att tänka på pensionering. Jag glömmer aldrig när en av våra lärare på kursen sa vid en lektion *"Ni flickor som ej fyllt 30 år ska ändå försöka att fort komma med i Pensionskassan för att inga tjänsteår skall gå förlorade"*.

Då tänkte jag som var 27 år då, det är ju en oändlig tid dit. Men, oh vad fort det gick och om något av bestående värde blev utträttat det vet Gud allena. Men vad jag är tacksam för mitt arbete som gav mig så mycket glädje.

Tack rika liv

Den 1 augusti 1969 slutar jag min tjänst på Kinnesäter, men avskedsfesten hade jag haft på min 60-årsdag den 17 juni. Den var på Lundsbrunns kurort då hade jag bjudit alla mina vänner och bekanta. Vi hade 54 gamla på Kinnesäter då och alla var bjudna, men bar 23 orkade vara med. Vi var över 100 person på supén och vi hade roligt det tycket jag som värdinna och gästerna och det är fint på Lundsbrunns kurort.

År 1969

Den 1 augusti flyttade jag upp till min lägenhet här, jag bodde en trappa upp då. Men redan den 16 september körde jag omkull på mopeden och fick ett svårt benbrott så jag låg på lasarettet till den 1 november. Jag kom till Skara sjukhem en månad och kom hem den 1 december. Sedan var jag hemma 1970, men mitt ben var inte riktigt rakt.

Nyårsdagen 1971 bröt jag mitt ben på nytt och den olyckan ser jag som en lycka ty efter tre månader i sträckförband blev mitt ben rakt och jag kan gå bra, fast det är svart och jag har lätt att ramla och är mycket rädd för halka.

Men Gud som har ett vakande öga över sina barn har säkert sin hand med över detta ty nu är mitt ben rakt och jag kan gå bra.

År 1970

1969 i juni hände något som gjorde ett starkt intryck på min, när min bror Per gick hem till Gud. Han var gudfruktig och lämnade ett så stort tomrum efter sig, mest för Karin och barnen men de hade tagit det på ett rätt sätt.

Herre hjälp mig att vara redo när min tid kommer

1969 medan jag låg på lasarettet flyttade mina släktingar och vänner ner mina prylar från andra våningen till 1 A med min vetskap, jag var tacksam att få slippa trappan.

Den 28 juli 1981, nu har jag bott här i 12 år och nu ska jag flytta igen, till en mindre lägenhet. Mor fick sluta sina dagar den 10 augusti 1980.

Tack Gode Gud för dessa 12 år, tack för hela mitt liv "Solo Deo Clonia"

Den 1 augusti 1981 flyttade jag ner

/Ruth Lilja från Kärrgården i Medelplana

